

Doktorka Mosesová vybrala z vrečka zväzok kľúčov a odomkla dvere, ktoré viedli do väzenskej knižnice. Brink ju nasledoval do vzdušného priestoru zaplneného policami na knihy a dlhými drevenými stolmi. Na konci miestnosti sa vynímali trojdielne okná s výhľadom do záhrady, kde väzenkyne pleli kvetinové záhony. Každé okno pozostávalo zo sklenených štvorcov. Okamžite si všimol, že ich počet – $3 \times 3 \times 3$ – vytvára pozoruhodný vzorec: 27 štvorcov na každom okne predstavovalo hromadu dokonalých kociek. Doktorka Mosesová ho zaviedla k stolu blízko okien.

„Zájdeme po Jess,“ povedala mu s vďačným úsmevom. „Vrátim sa o päť minút.“

Pristúpil k oknám a vyzrel na nádvorie. Po chodníku z udupanej hliny kráčali ženy v sivých kombinézach. Za nimi sa nachádzalo parkovisko. Jeho otlčená dodávka pôsobila medzi nablýskanými novými autami zaliatymi slnečným svetlom neskorého rána ako päť na oko. Na zhrdzavenom červenom Forde z roku 1991 ledva došiel do Ray Brooku. Po prekročení stokilometrovej rýchlosti sa vozidlo otriasalo a pri prechode na piaty prevodový stupeň vydávalo znepokojivý škrípavý zvuk. Dodávka bola súca do šrotu už v roku 2008, keď na nej jazdil z Clevelandu do Bostonu na

univerzitu, ale bola to jedna z mála vecí, ktoré mu po otcovej smrti ostali, a tak sa jej nedokázal vzdať. Každú chvíľu sa na nej niečo pokazilo. Brink sa však naučil prijímať jej nedostatky podobne, ako sa človek naučí prijímať slabosti milovaného starého psa: s toleranciou prameniaca z vedomia neodvratiteľného konca.

Dodávka ho sprevádzala pri všetkých tínedžerských míľnikoch: naučil sa v nej šoférovať, prvýkrát sa v nej opil s kamarátmi a zažil v nej, v spacom vaku na zadnom sedadle, prvý sex. Za volantom dodávky sedel aj v ten deň, keď sa jeho život navždy zmenil. V ten deň, 12. októbra 2007, sa na strednej škole v Ohiu konali štátne majstrovstvá v americkom futbale. Zaparkoval na voľnej ploche za štadiónom a ani vo sne by mu nenapadlo, že o pár hodín ho odtiaľ bude odvážať sanitka. Vyšúchané vinylové sedadlá, štipľavý zápach prachu a potu, dokonca aj zlyhávajúca prevodovka – to všetko mu pripomínalo, že kedysi bol kapitánom stredoškolského majstrovského futbalového tímu, dobre vyzeraúcim, sebaistým, uvoľneným a šťastným chalanom, ktorý kráčal životom bez väčších prekážok.

Pred dôležitým zápasom sa dokázal zriedkakedy sústrediť. V tú noc to však bolo horšie než obvykle. Na majstrovstvá sa prišli pozrieť vysokoškolskí skauti vyhladávací športové talenty a jeho budúcnosť závisela od jeho výkonu počas hry. Ak vyhrajú, ponúknu mu štipendium najlepšie univerzity a on sa bude môcť rozhodnúť, ktorej dá prednosť. V prípade prehry sa bude musieť uspokojiť s ponukami z druhotriednych škôl, čo prejavili oňho záujem aj predtým. Nech už to dopadne akokoľvek, bolo mu jasné, že po tejto noci povedú jeho kroky na niektorú vysokú školu, kde sa hrá americký futbal.

Aj keby nedostal športové štipendium, rodičia by mu pomohli so študijnými poplatkami a výdavkami na ubytovanie. Vždy ho podporovali, dokonca aj pri jeho prešľapoch, napríklad keď dostal pokutu za rýchlu jazdu alebo keď prepadol z histórie. Rozhliadol sa po ihrisku. Rodičia sedeli s dekou na kolenách v druhom rade na tribúne hneď za lavičkou hráčov. Keď sa im stretli pohľady, mama mu zamávala a otec povzbudivo kývol hlavou. Na okamih ho za-

lial pocit neopísateľnej hrdosti. Teraz dostal príležitosť odvdčať sa im za všetko, čo preňho urobili. Za všetky zápasy mimo mesta, na ktoré s ním cestovali, za všetok výstroj, ktorý mu kúpili, za všetku podporu, ktorú mu poskytli. Dnes večer im dokáže, že môžu byť naňho hrdí.

Zovšadiaľ sa ozýval ohlušujúci hukot. Dupajúce nohy, skandujúce roztlieskavačky, monotónny rytmus dychovej kapely. Snažil sa potlačiť všetky zvuky, aby sa mohol sústrediť na zápas. Vzduch bol chladný, na ihrisku dul surový vietor a on sa obával, že mu odfúkne loptu. Našťastie, jeho tím vyhral hod mincou. Družstvo súpera si zvolilo hlavu, ale rozhodca hodil znak. Mike získal výhodu a rozohral zápas v smere vetra. Po výkope sa jeho tím ocitol v silnej pozícii, a tak sa rozhodol kontrolovať hru.

Zovrel v ruke loptu, stiahol sa, predstieral výpad a potom bežal cez stred ihriska, čo mu sily stačili. Desať yardov, dvadsať yardov, prvý pokus. Na boku cítil pevne zachytenú loptu. Za chrbtom cítil chladný vietor. V diaľke videl súperovo skórovacie územie. Čakalo naňho s doširoka otvorenou náručou. A potom prišiel úder. Ťažko dopadol na zem, hlava mu búchala o helmu a zrazu všetko naokolo stmavlo.

Prebudil sa v sanitke pripútaný k dreveným nosidlám. V prvom okamihu mu napadlo, že si niečo zlomil, ale potom sa ukázalo, že je v poriadku až na zahmlené videnie a hrču vo veľkosti husacieho vajca. Po dôkladnej prehliadke na pohotovosti mu lekár povedal, že utrpel otras mozgu, a poslal ho domov s odporúčaním, aby si na hlavu prikladal ľad a doprial si poriadny oddych.

Náznaky, že jeho zranenie bolo komplikovanejšie, než sa spočiatku zdalo, sa objavili po niekoľkých dňoch. Doma sa zotavoval, keď si odrazu všimol, že veci okolo neho pôsobia inak ako predtým, akosi usporiadanejšie, logickejšie. S údivom zistil, že vo všetkom vidí vzorce. Mramorová podlaha v kuchyni pripomínajúca čiernobielu šachovnicu vyzerala ako geometrický zázrak, ako trojrozmerné puzzle pospájané nekonečnými cestičkami. V jedno

popoludnie strávil štyridsaťpäť minút v sprche pozorovaním pohybu vody. Sledoval, ako steká zo sprchovej ružice dolu po kachličkách a okolo odtoku víri v tvare špirály. Voda sa usporiadala do dômyselných architektonických štruktúr – dúh a fraktálov, matematických vzorcov, ktoré sa pred ním otvárali vo farebných vlnách. Ako sa díval na hru vzorcov odohrávajúcu sa vo vode, niečo do seba zapadlo. Nevedel ako, ale rozumel tým štruktúram, existoval v nich systém, základný poriadok sveta a on ho videl.

Postupom času si uvedomil, že jeho vnímanie sveta sa zvláštne zmenilo. Keď rozmýšľal nad určitými číslami alebo písmenami, vynárali sa mu pred očami vo výrazných, sýtych, takmer lesklých farbách: číslo 9 bolo čerešňovočervené, číslo 6 kanárikovožlté, číslo 3 oceľovomodré. Dvojciferné čísla sa zobrazovali ako zmes farieb, takže číslo 63 vyzeralo zeleno, číslo 93 tmavofialovo a číslo 69 oranžovo. Aj zvuky zneli farebne. Každá pieseň sa premenila na farebné predstavenie, maľovaný koncert za oponou jeho mysle.

Jeho odlišné vnímanie sveta bolo také nezvyčajné, že najprv o tom nikomu nepovedal. Bežne zažíval rôzne štruktúrované, geometrické halucinácie a hoci vedel, že veci, ktoré vidí, sú skutočné, pochyboval, že by mu niekto uveril, aj keby sa to pokúsil vysvetliť. Presviedčal sám seba, že vzorce a farby zmiznú, keď sa mu zahojí rana na hlave. Rozhodol sa, že počká, kým sa celkom nezotaví, a potom uvidí, čo sa bude diať.

Lenže vzorce ani farby nezmizli. Uplynuli štyri mesiace od nehody a jeho stav sa nezlepšoval. Prebdel celé noci a prespal celé dni. Naštrbili sa jeho vzťahy s kamarátmi a priateľka Kelsey, ktorú podozrieval, že mala radšej jeho futbalový dres než jeho samého, sa mu prestala ozývať. Keď ráno odchádzal do školy, vždy ho zachvátila panika. V jeden večer to už nevydržal. Čísla, vzorce, farby zaplavili jeho myseľ ako mohutný prívál vody, až dostal strach, že sa uprostred všetkých tých obrazcov utopí. Zišiel do kuchyne, sadol si k stolu a zúfalo sa rozplakal. Potreboval pomoc, len nevedel, ako má vysvetliť, čo sa stalo.